

БРАНИМИР СЪБЕВ СТАТУЯТА

chitanka.info

— Раздавай картите, Сами.

Четиримата мъже играеха покер в задимената стая вече цели три часа и не мислеха скоро да спират. Малки суми пари непрекъснато сменяха притежателите си. Всички без изключение пушеха, а цигареният дим се носеше над главите им на талази. От време на време надигаха чашите с евтино уиски и бършеха устни.

— Тая шибана игра не върви! — ядоса се Тони. — Четвърти пореден път ме обират!

— Трябва да се научиш да губиш — поучително рече Кърт, които току-що взе ръка. — В живота ще се сблъскаш с неща, които няма да съумееш да превъзмогнеш.

— Не ме учи какво да правя, Кърт! Звучиш като учителката ми от първи клас мис Тинър — все ни поучаваше. Или като майка ми.

— Понякога майките знаят най-добре — разсеяно се намеси Арни.

— Не ме ядосвай и ти, Арни. Хайде да играем.

Играха още няколко раздавания. Сам се протегна отегчено на стола си и запали цигара.

— Писна ми от тоя скапан покер! Всяка събота вечер се събираме у нас, стоим по цели часове и само дивотии правим — пушим, пием, псуваме и играем карти. Омръзна ми. Едно и също от три години насам.

— Стига се оплаква, Сам — махна с ръка Кърт. — А какво искаш да правим? Да хукнем по жени, да изневеряваме на съпругите си ли? Или по дискотеки, да подскачаме заедно с младите? Стига си говорил така, ами раздавай.

— Няма да раздавам.

— Хайде де, стига. И нашата звезда ще изгрее някой ден — опита се да го утеши Чък.

— Кога? Като станем на шейсет и се подпрем на бастуна? Тогава може би ще тръгнем да обикаляме света — иронично се усмихна Сам.

— Какъв свят ще обикаляш с твоята заплата на боклукчия, старо куче — присмя му се Тони. — Най-много да прескочиш от Ел Ей до Ню Йорк и обратно.

Сам изгледа остро тридесетгодишния младеж, който беше най-младия тук.

— Може да съм боклукчия, но поне си имам работа. Не стоя у дома по цял ден като теб да сменям каналите с дистанционното и да търкам фотьойла със задник. Работя, не живея като теб на гърба на жена си. Машина за лайна — това си ти.

Оскърбеният Тони скочи с пламнало от гняв и срам лице, но Кърт и Арни го хванаха и го натиснаха обратно на мястото му. Той седна, като дишаше тежко, а очите му хвърляха искри.

— Спокойно, младежо — рече Кърт. — Не прави глупости.

— Изпроси си го, какво се периш — добави Арни.

Мъжете продължиха играта мълчаливо. Хвърлиха още няколко пъти картите, докато им омръзна съвсем и решиха да правят нещо друго. Сам отвори прозореца, за да проветри малко, а Тони изхвърли пълния пепелник и го върна на масата с отегчена физиономия. Тогава Кърт предложи:

— Да погледаме малко телевизия, а?

— Не! — извикаха едновременно тримата му приятели.

— Добре де — смотолели той.

— Имам идея — рече Арни. — Искате ли да ви разкажа една история?

— Зависи. Интересна ли е? — недоверчиво попита Тони.

— По действителен случай ли е? — добави Сам.

— Сами ще решите — загадъчно се усмихна Арни.

— Ами давай — махна с ръка Кърт. — Какво друго да правим?

И Арни започна.

В Локастър Сити — нейде в Западна Вирджиния — имало много красив парк. Туристите идвали да се полюбуват на красивите водоскоци, на вековните дървета и на езерцето в средата на парка. Там плували красиви лебеди, а пейките около езерото били пълни с влюбени двойки и старци. Едните се наслаждавали на живота и любовта, без да се притесняват за утрешния ден. Другите си спомняли отминалите дни и съзнавали, че тяхното време е отлетяло и че светът принадлежи на младите.

Паркът бил прочут и с многобройните си статуи. Имало много репродукции на известни произведения на изкуството — Венера Милоска, Мислителят на Роден, гръцки и египетски богове, животни и

много други. Туристите се снимали до статуите и напусkali щастливи града, който се препитавал основно от туризъм. Всички били доволни — и жителите, и туристите, докато един ден необяснимо убийство помрачило утопията. В езерото до парка бил открит трупът на осемнадесетгодишен младеж. Свидетел на убийството била неговата приятелка — седемнадесетгодишната Беки. През сълзи тя разказала на полицията случилото се:

— Дойдохме с Тери през нощта в парка — подсмърчала тя. — Седнахме на една пейка пред езерото и се целувахме, нищо друго не сме правили. Беше към един през нощта. Изведнъж ми се наложи да отида до тоалетната. Оставих го сам и се усамотих в едни храсти наблизо. Неочаквано чух странни звуци — сякаш някой силен мъж налага боксова круша, и после цопване. Излязох от храстите и отидох да видя какво става. Тери лежеше мъртъв в езерото...

Майката на Беки прибрала покрусената си дъщеря вкъщи, а полицаите започнали да съставят версии на убийството. Раните по тялото на момчето били нанесени с тежък тъп предмет — тухла, чук или нещо подобно. Много от костите му били натрошени. Полицията издирвала предполагаемия убиец, а приятелката на момчето страдала от мъка по своя изгубен без време любим.

Единствената улика, която би могла да насочи полицаите към разрешаването на загадката кой е убиецът, била доста странна. Точно до езерото, близо до мястото, където бил намерен мъртвият Тери, имало статуя — репродукция на Давид на Микеланджело. Ръцете на статуята били изцапани с кръв — целите длани. Полицаите изпратили проби в лабораторията и очевидното било доказано — това действително била кръвта на Тери. Заключение, че убиецът нарочно е изцапал ръцете на статуята — вероятно за да се избърше от кръвта. Но защо точно в дланите, а не някъде другаде по тялото? И защо не били открити никакви отпечатьци? Разследването заключило, че престъпникът е носел ръкавици. Но дълбоко в себе си инспектор Бенджамин, който водел случая, не бил съгласен с тази теория. А още на следващата вечер било извършено ново убийство.

Жълтите полицейски ленти били разкъсани, а точно на пейката, където за последно се целували Тери и Беки, лежал трупът на възрастен мъж. Идентифицирали го като „лице от мъжки пол, афро-американец, около шейсетгодишен, скитник“. Раните по тялото му

били сходни с тези на първия труп. Бен се убедил, че нещо не е наред — ръцете на статуята отново били в кръв. И то до лактите. Разследването заключило, че двете убийства са извършени от един и същи човек. Отново нямало следи — нито отпечатъци, нито знаци — нищо. Кръвта по ръцете на статуята била на мъртвия скитник.

— Значи си имаме работа с престъпник, който убива хора в един красив парк пред декоративно езеро — заключил сержант Харисън, огромно мъжище, високо метър и деветдесет и тежащо сто и двадесет килограма. — Освен това носи ръкавици и вместо да ги изхвърли след убийството, ги изтрива в ръцете на някаква статуя, която стърчи на десетина ярда от езерото. А ръцете му вероятно са от стомана, защото нормалните човешки крайници не притежават такава разрушителна сила. В полицията съм едва от три години, а ето какви откачени убийци срещам — поклатил глава той и се упътил към патрулната кола.

Бен слушал монолога на своя колега и мислел. Да, фактите действително били такива. Що за същество трябва да е този убиец? „Но стига съм се занимавал с кръв и смърт, рекъл си младият детектив. Днес е петък, ще разпусна някъде с приятели. Човек трябва и да си почива, не само да работи. А и да се забавлява...“ Така си казал Бен и действително вечерта отишъл с трима свои другари в бара „При Стария Джо“. Послушал джаз, изпил няколко бири и към полунощ тръгнал да се прибира вкъщи.

Както си вървял, решил да мине направо през една тъмна уличка. Тъкмо минавал под уличната лампа, когато мъждив неонов надпис привлякъл вниманието му. „Мадам Саризи предсказва бъдещето, гледа на ръка и таро, разваля черна магия“, гласели червените букви. Детективът се замислил малко, после свил рамене и се запътил към схлупената къщурка, на която стоял надписът.

— Никога не съм ходил на подобни места — мърморел си под нос той. — Дори ме беше страх като дете. Но какво пък, днес така и така се забавлявам, защо не?

Застанал пред вратата и натиснал звънеца. В къщата се разнесъл звън, подобен на погребална камбана, след малко се чули стъпки и вратата се отворила. Леко развеселеният от алкохола Бен се смаял, щом видял обитателката. Висока синеока жена с леко мургав тен го гледала намръщено от прага. Дългите ѝ гарвановочерни коси се

спускали до кръста, а пълните ѝ червени устни били сочни като череша. Била на около двадесет и две-три години. Красавица и половина, помислило си ченгето.

— Не е ли малко късно за посещения? — запитала навъсено тя.

— Аз... аз търся мадам Саризи — заекнал мъжът, смаян от красотата ѝ.

— Аз съм. Ще влезеш ли, или предпочиташ да ти гадая тук на улицата?

Бенджамин последвал с увиснала челюст домакинята вътре в къщата. Не откъсвал поглед от полюшващите се бедра и стегнатия задник на жената, която вървяла пред него. Седнали на ниска масичка — един от оскъдните мебели в къщата. По стените били окачени всякакви предмети, които човек очаква да види на такова място — амулети, животински кости и дори един мумифициран прилеп. Мадам Саризи усмихнато попитала:

— Да не би обстановката да те притеснява?

— Ни най-малко — отвърнал Бен.

— Вероятно си очаквал гадателката да е някоя дърта грозна баба с нос като клон и брадавици по лицето?

— Нещо такова...

— Е, явно съм объркала представите ти, но не съжалявам. А сега ми кажи конкретно какво искаш. Гледане на ръка, на карти? Обичаш лудо някоя жена, а тя не те поглежда? Ще ѝ направим магия за любов, няма проблем. Или искаш да извикаме някой дух — твой починал роднина, и да си поговорите?

— Всъщност аз съм полицейски служител и работя по един заплетен случай.

Младата жена се отдръпнала уплашено и направила с ръце знака против уроки.

— Полицай? Мразя ченгета! С тях винаги имам проблеми — искат да ми закрийт малкия частен бизнес, с който се препитавам!

— Спокойно, спокойно — вдигнал ръце мъжът. — Аз съм детектив, не обикновен полицай. И ще платя за сведенията, които ще получа от тебе, евентуално...

Жената все още го гледала с недоверие. Бен извадил от джоба си банкнота от двадесет долара и я оставил на масата.

— Мисля, че ще е достатъчно.

Ясновидката се поколебала малко, но прибрала банкнотата.

— Добре — въздъхнала тя. — Да видим какво можем да направим. Дай си ръката!

Бен плахо протегнал десницата си. Адора Саризи алчно я грабнала и я заразглеждала.

— Тъй, тъй — мърморела тя. — Живееш добре, нямаш жена или приятелка, ама тоя случай направо ти е взел акъла. Обичаш бира, но не понасяш твърд алкохол. От цигарен дим ти прилошава, а за пръв път си правил секс на двацет и една. Права ли съм?

Детективът изтръпнал при тези думи. Всичко било вярно до последната дума.

— Права съм, разбира се — измърморила пак гадателката и отегчено пуснала ръката му. — Май така няма да стигнем до никъде...

— Нямаш ли кристално кълбо или нещо подобно — предпазливо попитал мъжът. — Все пак, може би ще ти е по-лесно...

— Не ме учи как да си върша работата! — сопнала се ясновидката. — Кристалните кълбета и тем подобни, дето си ги зяпал по филмите, ги използват само шарлатаните. Да хвърлим картите!

При тези думи мадам Саризи извадила вехт комплект таро и започнала да реди картите със завидна бързина. Посочила ги и казала:

— Избери си карта!

Бен се протегнал напосоки и обърнал една. Бил Клоунът.

— Хм, клоунът! — изсумтяла жената. — Някой те разиграва, и то доста добре. Разрешението на проблема е под носа ти, но не можеш да го забележиш. Вземи друга.

Детективът въздъхнал и обърнал друга карта. Оказал се Обесеният.

— Да му се не види! — възкликнала уплашено Адора. — Имаш доста големи неприятности. Някой убива хора, нали?

— Да, вече има два смъртни случая. Не четеш ли вестници?

— Вестници? Пфу! — махнала презрително с ръка мадам Саризи. — От мен да го знаеш: медиите не информират обществото, напротив — държат го неинформирано.

Бен решил да се въздържи от коментар относно тази житейска логика. Какво да спориш с откачена гадателка? Решил да си замълчи. Тогавя изведнъж красивата ясновидка зяпнала и пипнала с пръст десния ръкав на детектива.

— Откъде е този прах?

Едва сега Бен забелязал, че върху десния му ръкав има бяло петно — навярно гипс или мазилка. Тогава се сетил, че при последното разследване неволно се облегал на масивната статуя с кървави ръце. „Как ли не съм се изцапал с кръв“, упрекнал се за немарливостта си той. Но младата вещица не му обърнала внимание, а извадила някъде изпод масата шише с прозрачна течност и внимателно капнала една капка на пръста си. Белият прах веднага почернял.

— Знаех си! — възбудено казала тя. — Ето го твоя убиец!

— Какво? — не повярвал на ушите си Бенджамин. — Искаш да ми кажеш, че една неподвижна статуя избива хора?

— Казвам ти това, което ми е известно — троснала се тя. — Дали ми вярваш или не, това си е твоя работа. Но еликсирът ми не лъже — онова, на което си се облягал по невнимание, е убиецът.

— Глупости! — ядосал се Уинтърс, вече напълно изтрезнял. — Няма да ти слушам измислиците. Яд ме е, че ти дадох цяла двайсетачка, за да ми надрънкаш куп лъжи!

Преди Адора да успее да каже каквото и да било, гневният служител на закона излязъл от къщичката и затръшнал вратата след себе си.

Докато вървял по улиците, младият детектив се ядосвал на себе си и се зарекъл до края на живота си да не ходи при подобни шарлатани. Крачел толкова нервно, че сам не забелязал как се озовал на две преки от парка. Тогава до ушите му достигнал писък. Мъжът се сепнал и затичал към парка, откъдето се чували виковете. Прекосил на бегом главната алея и се озовал пред езерото, където пред очите му се разкрила страшна гледка.

Пред пейката, точно където били станали предните две убийства, лежало мъртвото тяло на руса жена на средна възраст. Лицето ѝ било застинало в предсмъртна гримаса на ужас и болка, а тялото ѝ било покрито с рани. А над нея, досущ демон на отмъщението, се възправяла статуята, чието място било зад пейката. Тя бавно извърнала главата си, а каменните ѝ устни били застинали в сатанинска усмивка. Косите на Бен се изправили от страх. „Значи всичко е било вярно, ясновидката не ме е излъгала!“ — мислел си той, обзет от сковаващ страх. С треперещи ръце извадил от вътрешния си джоб служебния

„Смит & Уесън“. Каменният убиец невъзмутимо тръгнал към него, а ръцете му били в кръв до раменете.

— Стой на място! — извикал с променен от страх глас Бен.

Ала статуята не спирала. Тогава детективът се прицелил и стрелял шест пъти в нея. Всеки куршум оставял следа в тялото на статуята, ала тя не спирала. Накрая ударникът изщракал на празно и устата на полицаия пресъхнала. Убиецът бил на три ярда от него, а краката на Бен сякаш били вкопани в земята.

Тогава зад рамото на детектива изстрелял чудовищен изстрел и главата на статуята се пръснала на парчета. Последвали още два изстрела в гърдите на чудовището. Те се пропукали и статуята се сринала наред алята в облаче прах. Бен се обърнал и съзрял зад себе си сержант Харисън с огромна пушка „Мозберг“ в ръцете. Челюстта на гиганта била увиснала до земята.

— Добра стрелба, сержант — мрачно казал Бен.

— Благодаря, сър — изломотил Харисън.

Двамата приседнали на земята, гледайки останките от каменния убиец, а зад тях се носел воят на полицейските сирени.

Арни привърши разказа си и си наля уиски.

— Да направим още няколко раздавания, а?

— Мен не ме бройте — промълви Тони. — Ще си ходя.

— Късно ли стана, сукалче? Да не би мама да ти се скара? — подкачил го Кърт.

— Да. Стана късно, а мама ще ми се кара. Отивам си вкъщи да произвеждам фекалии — нали съм машина за лайна.

Тони взе палтото и си тръгна, съпроводен от дружния смях на партньорите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.